

ZEYNEP KAÇAR

SENİ SEVİYORUM UÇUR BENİ

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Zeynep Kaçar, 1972'de Lüleburgaz'da doğdu. 1991'de Bursa Anadolu Lisesi'nden, 1995'te MSM Tiyatro Bölümü'nden, 1999'da İstanbul Üniversitesi Dramaturji Bölümü'nden mezun oldu.

Oyunları, 2007/2025 yılları arasında *Toplu Oyunlar* başlığıyla yedi kitap halinde Mitos Boyut Yayınları tarafından yayımlandı. Çeşitli alternatif tiyatrolar, Şehir Tiyatroları ve Devlet Tiyatroları tarafından sahnelendi. İngilizce, Çince ve Fransızcaya çevrildi. ABD, Tayvan, İsveç'te sahnelendi. Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen *Krem Karamel* 2010 yılında Ankara Sanat Kurumu Övgüye Değer Oyun Yazarı Ödülü'ne, 2011 yılında *Medine* Dil Derneği Kerim Avşar En İyi Oyun Ödülü'ne, 2017 yılında Sahne3 tarafından sahnelenen *Tok* ve 2023 yılında Bir Oda Bir Tiyatro tarafından sahnelenen *İzlanda'nın Başkenti* ile Ekin Yazın Dostları Yılın Oyun Yazarı Ödülü'ne layık görüldü.

2000-2007 yılları arasında tanıtım ve eleştiri yazıları *Radikal Kitap*, *Varlık* dergisi ve çeşitli web sitelerinde yayımlandı.

2000'de Tiyatro Boyalı Kuş ve 2008'de Bab-ı Tiyatro'yu kurdu, yazar, yönetmen, oyuncu olarak bu topluluklarda görev aldı. 2015/2020 yıllarında Sahne3'te yazar, oyuncu ve eğitmen olarak çalıştı.

2017'de yayımlanan ilk romanı *Kabuk* ile büyük beğeni toplayan Zeynep Kaçar ikinci romanı *Yalnız* ile 2022 Attilâ İlhan Edebiyat Ödülü'nü ve 2023 Notre-Dame De Sion Edebiyat Ödülü'nü kazandı. 2024 yılında *Tanrı ve Memeli Hayvanlar* adlı öykü kitabı Türkan Saylan Sanat Ödülü'ne layık görüldü.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kabuk

Yalnız

Tanrı ve Memeli Hayvanlar

SENİ SEVİYORUM UÇUR BENİ

Yazan: Zeynep Kaçar

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitaptaki öykülerin bir kısmı *Kafa* dergisinde yayımlanmıştır.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8593-16-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kapak illüstrasyonu: Barış Çakmak

Sayfa tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Seni Seviyorum Uçur Beni

Zeynep Kaçar

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

START GAME

IN A LAND FAR AWAY
MERHAMETSİZ BİR KÂHİN

PERİSİZ EUREN

CREATE CHARACTER

SEFA KAYA YILMAZ, ALTİNSAN

İZZET CAN ÇELİK, EU GENÇİ

BEYZA NUR HAMZAOĞLU, MÜSVEDE

LEVEL 1

SEFA KAYA YILMAZ

Bir gece önce başka bir yolu kalmadığını hesap ederek babasına gitmeye karar verdi; o kararına sadık uyudu. Para isteyecekti. Tek başına taşıyacak takati kalmamıştı artık, kızları ona emanet etmek zorundaydı. Kadir'in ölümüyle paramparça olmuştu, artık inşaata gidecek gücü bulamıyordu kendinde. Ev sahibi bugün yarın kapiya dayanır diye düşündü. Hem kız kardeşlerine para gönder hem burada kendi karnını doyurmaya çalış; anası olacak Songül de kılını kıpırdatmadan yatıyor, dayamış sırtını kaynanasıyla kayınbabasına umurunda değil kızların masrafları. Kızlar okuyor, okuyacak, ee dede desen aç köpek, cebinden çıkan her kuruşu hesap edip istiyor Sefa Kaya'dan. Başka iş desen, denedi denemesine ama işte olmadı Emrahlarla. Ne bekliyorsun diye geçirdi içinden. Kimseye yedirmezler öyle gökdelenlerin göbeğinde kıtıpiyos bir market bozuntusunu. Yakarlar yıkarlar. Olmazdı, baştan belliydi de işte para lazım, ne yapsın. Kadir ölmeseydi ona diyecekti, iş bul bana. İş dediği malum. Ne vardı, alan razı satan razı. Zorla mı satıyordu sanki Kadir? Hem zengin bebeleri kendilerini düşünmüyorlar, Sefa Kaya mı düşünecekti? Başkasına acıyacak mecali kalmamıştı. Oysa

şimdi Kadir paramparça. Kaydı bir kez daha seyretmeye yel-tendi hemen vazgeçti.

Bilmediği, Kadir de kaç zamandır geçici küçük işlerle yetinmek zorunda kalmıştı. Nazik Bar'ın patronu Can, Kadir'in tüm yollarını bile isteye tıkamıştı. Sen misin Can'dan habersiz onun malını sağa sola dağıtan. Yediği dayak yanına kâr kalmış, canını kurtardığına sevinmişti. Ama piyasada iş bulması hiç kolay olmadı. Sefilliğin ne olduğunu dibine kadar biliyordu şimdi. Sefa Kaya onun kolunu bir çuvalda bulmadan iki gece önce kafası güzel Can'a yalvarmaya gitti. Ben ettim sen etme diye iş dilenmekti niyeti. Ama barın kapısından içeri bile giremedi. Kapının önünde elemanlarla küçük bir arbedenin ardından Can'ın has adamı Murat girdi devreye. Barın önünde böylesi bir itiş kakışa Can asla göz yummazdı, biliyordu yılların çakalı. Arka avluya taşındı mesele. Küfürler, tekme tokat dayak derken Murat'ın sabrı taşı. Oracıkta kesti gırtlaklarını. Kimsenin böyle bir müptezeli arayıp sormayacağından emin. Mecbur Can'a aktarıldı mesele. Can Murat'ı tekme tokat dövünce biraz rahatlar gibi oldu. Ne de olsa yine Naci'ye gebe kalacaktı. Öyle oldu. Kadir'in baltayla birbirinden ayrılmış her parçası Naci'nin başka bir inşaat temeline gönderildi. Sefa Kaya sağ kolunu bulduysa da diğer parçalarını asla bulamayacaktı.

Sefa Kaya o kolun kime ait olduğunu anladığı andan bu yana yaşayabileceği tüm iyi hayat ihtimallerini kaybetmişti. Yıllardır Naci Yeşilsancak'ın deposunda ameleymişti. Yıllardır çimentodur demirdir depolardan kamyonlara yükleyip hangi inşaatla ne lazımsa taşıyıp duruyordu. Son dönemlerde giderek artan bir kuşku, kuşku denmez buna, anlamak bilmekti onunki, çuvallarda çimentodan başka şeyler taşıdığına dair

bir önsezi. Dün gece artık iyice emin olduğunu gözleriyle görmüş yetinmemiş kayda almıştı. Hiç ummadığıyla karşılaşana kadar tuhaf bir rüyadaymış gibiydi. Onlarca kol bacak. Sonra işte Kadir'in kolunu, on beş yaşında birlikte yaptırdıkları dövmeden tanıdı. İçinde onu hayata bağlayan son tel o kolu ellerine aldığı anda koptu.

Babası olacak şerefsizden zerrece umudu yoktu ama arada bahislerden bir şey kaldırdığı oluyordu; o zamanına denk getir-se... Kızları sever ne de olsa. Onlar için. Kendi bakıyor başının çaresine. Ya da bakmaya çalışıyor. Kiraya zam isteyip duruyor ev sahibi. Enflasyon, yok bilmem ne, her ay dayanıp kapıya kafa açıyor. Şöyle bir koysa, ağzı yüzü dağılsa düzrünün. Sana bir evine iki deyip saydırsa... Başını sokacak başka yeri yok.

Sabah yine her yeri kaskatı uyanıyor. Adıyla sanıyla amelelik onunki. Yetti de arttı canına bu kadar enayilik. Depodan kamyonu, kamyondan şantiyeye. Onca çuvalı kaldırıp indirmek. Elli kilo her biri. Gördüklerinden sonra olmaz. Bir yol. Bir çıkar yol. Onun gibilere tüm yollar çıkmaz sokak oysa. Ev buz gibi. Elini yüzünü yıkıyor. Yorgunluktan şişmiş yüzü. Kahvaltı namına biraz zeytin var, yarım bayat ekmek. Kalan son yumurtayı haşlıyor. Bir şeyler almalı akşama. Böyle yarı aç yarı tok canı yetmiyor sonra. Montunu takıp sırtına, atıyor kendini dışarı. Marketten bir paket sigara alıyor. Black Camel. Nasılsa sigara parası hep var.

Duvar da bir yazı. *Seni seviyorum Peri uçur beni.*

Maviyle yazılmış. Kadir yazmıştı bir zamanlar. Bir şifre. Salak, elinde kalan üç beş müşteriye fotoğrafını çekip göndermişti. Mal almak isteyenler de güya bu mesajı atacaklardı Kadir'e. Böylece polis çekerse karakola, yırtacağını varsayıyordu danga lak. Göreceksin kanka patlayacak işler. Al patladı.

Durup bakıyor yazıya. Sanki başka bir hayatta başka bir anlamı varmış gibi. *Seni seviyorum Peri uçur beni.*

Belli belirsiz zihninde beliriverdi. Bir rüya. Bir kız. Su gibi güzel. Sahildeler. Deniz pırıl pırıl. Kızın yüzünde dalgalanıyor sanki deniz, usul usul. İzin günü olsa gerek. Motoru park etmiş. Hasır sandalyelerde çay içiyorlar. Kız melek gibi, peri gibi. Bakmaya kıyamıyor ya gözlerini alamıyor beri yandan. Çat diye giriyor konuya. Diyor, Kadir'i öldürdüler. Çok yanıyor içim. Ama alacağım intikamımı. Kız ona bakıyor merhametle. Gözleri. Kocaman, kahverengi. Uzun uzun kirpikleri. Bir açılıyor bir kapanıyor. Açılıp kapandıkça ışıklar saçılıyor etrafa. Denize karışıyor. Elini götürüyor yanağına. Elleri. Bembeyaz, yumuşacık. Hiç bilmediği bir his gelip yerleşiyor göğüs kafesine, içi bir hoş oluyor, böyle boşluğa düşer gibi. Çaktırmıyor ama. Yüzündeki acı, kaslarındaki gerginlik hepsi uçup gitmiş. Biri. Bir kişi. Koskoca dünyada yalnız bir kişi yeter. İnsan rezil de eder vezir de. "Adın ne sahi?" diye soruyor kıza. Nedense sormamış hiç. "Peri" diyor. "Ben Peri."

Bangır bangır hoparlörüyle dünyayı zangırdatıyor yanından geçen seçim otobüsü. Daldığı yerden "siktir lan" diye söylenerek yüzeye, dünyaya çıkıyor. Aç köpek, gördüğün rüyaya koyayım senin. Hızla uzaklaşıyor duvardan, yazıdan, rüyadan. Seçimler çok yakında.

Bir kadını sevmek kim, o kim?

Bir cesaret, arıyor babasını. Çok zaman var sesini duymadı. Varlığı yokluğu bir. Anası olacak Songül'e duyduğu öfkenin başlıca nedenlerinden biri bu adam. İnsan nasıl "he" deyip evlenir, koynuna girer bu sıçanın, aklı almıyor.

Çalıyor.

"He" diyor çatal çatal sesiyle. "Ne var?"

“Ebenin” demek geliyor içinden, “Neredesin?” diyor. “Bir yanına geleyim. Diyeceklerim var.”

“Buradan de ne diyeceksen.”

Ya sabır çekiyor.

“Yok” diyor. “Yüz yüze konuşalım.”

Allah’ın siktir ettiği bir mahallede akşamcılarının takıldığı kahvede. Orada sabahlamış belli. Çulsuz şerefsiz.

Toz toprak. Her yer şantiye alanı. Devasa gökdelenler yükselecek burada yakında. Tabela buralara bakıyor. Hepsi Naci’nin. Kendi de geldi gitti buralara kaç defa. Kaç çuval indirdi kaldırdı. Ülke devasa bir şantiye alanı. Ama böyle böyle ilerlenir. Kim bilir kaç ailenin karnı doyuyor buralarda?

Uzakta bir kalabalık toplaşmış. Merak etmeden geçiyor yollarından. Koduunun kahvesi nerede acaba? Diyecek kızları ara. Haftada en az iki kere kızları ara. Babalık edecek adam değilsin anladık ama kızları ara. Her ay şu kadar parayı da şu kızların hesabı, oraya yatır. Benim canım yetişmiyor artık. Karın domuz gibi serildi kaldı baban olacak aç gözlünün evine. Yetiştiremiyorum. Her ay şu kadar para. Tekrarlıyor içinden söyleyeceklerini. Babasının yüzünü görmeyeli aylar var. Ev yanıp herkes çil yavrusu gibi bir yana dağıldığından beri. İnşaatlarda usta başı güya. Aldığıyla ev geçinir. Ama olduğu gibi bahislere gömüyor çoluk çocuğun rızkını.

Derme çatma bir kahve. İnşaatlar bitince yıkılacak. Bu ameller siktirip gidecek buralardan. İhtiyaç kalmayacak. Kim bilir, belki yerine şık bir kafe açılır. Nazik, temiz insanlar taşınacak gökdelenlere. Kafelere, restoranlara gidecekler. Uydu kentlere anında uyum sağlamış yeni nesil hayatlar. İçerde babasından beter, ondan rezil, daha ellisini görmeden işi bitmiş pis pis adamlar. Ben de on yirmi seneye bunlar gibi olacağım korkusu

kalbini zıp ettirip oynatıyor yerinden. Haklı. Hemen yok sayıyor bu derin bilgiyi. Yırtacağına dair silik, belli belirsiz umudu bulup çıkarmaya çalışıyor içinde. Mümkün olmadığını bile bile.

Altinsan oysa. Bunu kalbinin derininde biliyor. Şehrin başka başka semtlerinde yaşayan, okula giden, akşam sıcak bir eve dönen, evlenmiş, çocuklu, işinde gücünde o insanlar gibi olamayacak hiçbir zaman. Hep onların hizmetinde, onların yüzüne bakmadan, varlığını tanımadan, yanından geçip gittikleri, hor görülen, pis işlerini yapan, değeri hiçten az bir altinsan o. Öyle kalacak.

Bir amacı yok çünkü. Hiç olmadı. Günü kurtarıyor doğduğundan beri. Kurtardığı yok ya, hayatta kalıyor. Amaçsızlık onun neslinin ortak yıkımı ama en çok onu yıkıyor. Dışına çıkması mümkün değil. Onun kafası da fazlasına çalışmıyor.

Çay ocağındaki bitik tipe babasını soruyor.

“Birileri geldi. İnşaata çağırdı. Yarım saat var yok” diyor.

“Hangi inşaat?” diye soruyor.

“Ne bileyim lan ben, her yan inşaat” diyor pis bardakları sıcak suya sokup çıkarırken.

Arıyor. Çalıyor uzun uzun. Önce açan olmuyor. Küfrediyor yüksek sesle. Duyan olsa ayıp diye kınamaz kimse burarlarda hiçbir şeyi. Dıt dıt. Telefon. “Lüzumsuz adam” yazıyor ekranda. Babasını böyle kaydetmiş. “Neredesin lan, bekle dedik o kadar” diye açıyor. Karşıda tanımadığı bir ses. Garip bir şivesi var. “Sen oğlu musun?” diyor, demek öyle kaydetmiş telefona. Oğlum. Laf ola beri gele. “Evet” diyor, “sen kimsin?” “Ben” diyor, “Muhammet, tanımazsın. Baban sizlere ömür.” Afalliyor, daha sabah konuştu, kahvedeki adam yarım saat önce buradaydı dedi. “Borcu çokmuş, alacaklıları bıçaklamış herhal. Bizim inşaatın orada yatarken bulduk. Serkan tanıdı. Onun ustabaşymış.”

“Duvarlarda yazılar. Afişler her yerde. Genel Başkan adayları. Ötekine ölüm, yaşasın bizimki. En çok biz, en iyisi biz. Seçimlere sayılı günler kaldı. Her yerde devasa afişleri Genel Başkan Bey’in. Haberlerde, sokaklarda, camilerde, köprülerde, ondan kaçış yok. Bir de mavi bir yazı. Seni Seviyorum Peri Uçur Beni. Önünden her geçtiğinde gülümsüyor. Gülümsediği için şaşıyor sonra.”

Sefa Kaya, İzzet Can ve Beyza...

Aynı şehrin içinde, aynı karanlığın kıyısında, birbirine değerek savrulan üç genç hayat. İstanbul yalnızca bir fon değil; gürültüsü, şiddeti, yoksulluğu ve bitmeyen tehdidiyle oyunun kendisi. Zeynep Kaçar, son romanında bu üç karakteri video oyunu estetiğini çağrıştıran kırılğan ve sert bir kurgu içinde buluşturuyor. Her şey yeniden başlayabiliyor ama hiçbir şey gerçekten sıfırlanmıyor. Kayıplar, travmalar, rastlantılar ve felaketler bir sonraki seviyeye taşınıyor.

Bombalı saldırılar, parçalanmış aileler, ekonomik sıkışmışlık, hayatta kalma refleksi ve çıkışı belirsiz bir gençlik. Bir vapur patlamasıyla yükselen hikâye, yalnızca bireysel felaketleri değil, bir kuşağın sıkışmışlığını da açığa çıkarıyor. *Seni Seviyorum Uçur Beni*, tesadüfle kaderin, oyunla hayatın, hayatta kalmakla yok olmak arasındaki çizginin giderek silindiği bir dünyayı anlatıyor.

